

[Lysholt Hansen.]

sin tid, så er vi lige vidt, så er der ingen muligheder for at sige, hvad der er tjenestepligt i relation til honorarerne, og det finder vi meget ubehageligt.

Dernæst skal jeg knytte et par bemærkninger til de oplysninger vi har fået om skatter og afgifter i procent af nationalindkomsten. Jeg er meget taknemlig over for finansministeren for, at vi nu har fået klarhed over, hvordan skatter og afgifter og også sociale bidrag og andet har udviklet sig i de forløbne år. Jeg havde jo med ministerens forgænger en ret skarp diskussion om, hvormeget skatterne var steget under denne regering, idet jeg antydede, at man nærmede sig de 50 pct. af nationalindkomsten. Nu har vi altså fået et papir, der klart viser, at de i år, den nuværende regering har siddet, til og med den finanslov, man nu har vedtaget, er der en stigning i skatter og afgifter på 96 pct. eller en stigning med 27 milliarder kr. i forhold til budgettet på 28 milliarder kr. det sidste år under en socialdemokratisk regering. I samme periode er nationalindkomsten i den nuværende regerings tid steget med knap 51 pct. Mens nationalindkomsten er steget 51 pct., er skatterne altså steget 96 pct. Det er ganske godt skuldret af en borgerlig regering, der kom til magten på alt andet end meddelelse om, at skatter og afgifter skulle have et sådant knald opad.

Jeg synes også, det er værd at pege på, hvordan det er forløbet fra 1970 til 1971. Her er skatter og afgifter steget med 10,4 milliarder kr., mens nationalindkomsten er steget med 10,2 milliarder kr. Lad os ikke hænge os i decimaler, så betyder det, at skatter og afgifter har taget hele befolkningens arbejdsindsats; alt, hvad de har ydet, de 10 milliarder kr., som nationalindkomsten er steget, er alle gået til skatter og afgifter. Man kan rigtigt nok sige, at befolkningen har måttet betale med blod, sved og tårer for at fylde et danaidekar — for sagen er jo, at det er ikke lykkedes. Jeg tror ikke, den danske befolkning er imod skatter. Jeg tror gerne, befolkningen betaler skatter, hvis den føler, at den får ydelser for det, som den ønsker, eller hvis den synes, man når det mål at få bragt orden i landets økonomi. Vi har altså haft denne voldsomme vækst, i alt under denne regering, en vækst i

skatterne på 11,5 pct. af nationalindkomsten, mod de 3 sidste år vi regerede på 3½ pct. 11,5 pct., så meget er skatterne steget i denne regerings tid. Havde det så endda hjulpet, men det har det jo ikke. Der hvor det skulle have hjulpet, var over for vores handels- og betalingsbalance. Der har vi oplevet det ubehagelige, at handelsbalanceunderskuddet i marts blev de 4 berømte ettaller: 1.111 mill. kr., og for hele første kvartal fik vi et underskud på handelsbalancen på 2.277 mill. kr. Betalingsbalanceunderskuddet i første kvartal vil på grundlag heraf efter hidtidig erfaring blive ca. 1,4 milliarder kr. mod godt 1 milliard kr. i 1970 og mod 542 mill. kr. i første kvartal 1969. Det tyder på, at betalingsbalanceunderskuddet i 1971 kan blive endnu større end i rekordåret 1970, hvor vi havde mere end 4 milliarder kr. i betalingsbalanceunderskud.

Når nu befolkningen skal lide alle disse kvaler og det ikke hjælper, så spørger man ministeren: ja, men kan man blive ved med en politik af denne art, hvor betalingsbalanceunderskuddet vokser, hvor handelsbalanceunderskuddet vokser? Går det at blive ved på denne måde, eller har man andre ting i tankerne?

Vi havde med finansloven for 1970-71 budgetteret med et kasseoverskud på 1,7 milliard kr. Vi ser nu, efter at vi har fået tillægsbevillingsloven frem for det samme år, at kasseoverskuddet er blevet 3,1 milliard kr., altså 82 pct. større, end regeringen regnede med, da den lagde sin økonomiske politik til rette — den økonomiske politik, som regeringen vel regnede med skulle give balance både på handelsbalance og betalingsbalance. Man fik altså 82 pct. mere ind eller ca. 1½ milliard kr. mere ind i kasseoverskud, end man regnede med. Så spørger jeg: hvor er fejlen, hvor er fejlbedømmelsen? Hvad er årsagen til, at det er gået sådan, at folk har reageret mod regeringens politik med dette enorme kasseoverskud? Jeg har flere gange bedt økonomiministeren prøve at undersøge, hvordan det går med folkes behandling af deres konti i banker og sparekasser, ved at tage et repræsentativt udsnit. Vi har set tidligere, at befolkningen har reageret over for denne stigning i skatter og afgifter på den måde, at man hæver af sin opsparede kapital eller undlader at